

- Hi ha qui s'esforça en construir pels altres, pensant en el seu benestar, mirant les seves necessitats, i hi ha qui fa el revés de tot això. En el nostre poble en tenim una petita mostra. Hem vist com uns seients públics han estat destruïts, com uns senyals de circulació i rètols d'informació ciutadana, han estat malmesos o empastifats. I sembla que aquests indicis de barbàrie local ja no haurien de produir-se; hi ha més cultura, però ...

- El punt 3er. de l'Estatut de Catalunya garanteix l'ús normal i oficial del català. No obstant això hi ha gent que es veu que encara no se n'han assabentat, ja que es veuen massa sovint a casa nostra, redaccions en una llengua que no és la nostra, especialment quan es trata d'escrits oficials; el català per ells no deu tenir prou categoria com per presentar una instància, un reglament o uns estatuts. I és lamentable. L'esforç i la lluita de tants patriotes durant molt de temps per aconseguir el lliure ús del nostre idioma en tots els àmbits, ara no és reconegut o potser menystingut per un cert sector de conciutadans, els mateixos, potser que en determinades ocasions propícies arborentriomfals, les quatre barres, aufòrics i satisfets. Per altra part, sortosament va pujant ufanós, un planter de joventut que aprecia de veritat la llengua i que comença a escriure-la amb correcció i deliberació.

Si Mn. Cinto hagués tingut a l'abast un idioma com el que ara tenim nosaltres, gramaticalment normalitzat, unificat i amb categoria oficial! Ell que, com fa remarcar Pla, "va agafar amb les mans una llengua conservada màquinalment per la pagesia com qui agafa un fang informe ..." I en va fer meravelles, com tothom sap.

- Aquest Nadal passat, una colla d'arbuciençs ens ha donat una bona lliçó en revisar el pessebre en el nostre poble. Van presentar, en el marc senyorívol de La Gabelle, unes visions nadalenques que foren unes veritables obres d'artesanía artística. Sobretot el seu significat cristià i casolà afectuós mereix tot el nostre elogi.

Per molts anys, amics de la tradició pessebrista!

NOTA ACLARATÒRIA

Aquesta és la còpia d'una carta trobada a les butxaques d'un home que es va suïcidar.

"Il·lustríssim Sr. Jutge:

Jo vaig tenir la desgràcia de casar-me amb una dona vídua que tenia una filla, però jo no ho sabia, ja que d'haver-ho sabut, no m'hi hauria casat.

El meu pare, per més INRI, era vidu, i es va casar amb la filla de la meua muller, de manera que la meua dona era sogra del meu pare i la meua fillastra es va tornar la meua mare, i el meu pare alhora era el meu gendre.

Al cap de poc temps ells varen tenir un nen, que era el meu germà però era nebot de la meua dona i així jo era l'avi del meu germà.

Prenyada la meua dona vàrem tenir una filla, que, com a germana de la meua mare, era cunyada del meu pare i tia del seu fill; la meua dona era la sogra de la seva pròpia filla. Jo en canvi, sóc pare de la meua mare, i el meu pare i la seva dona són els meus fills. El meu pare i la meua filla són germans; la meua dona és la meua àvia ja que el meu pare és el seu fill; a més a més, jo sóc el meu propi avi.

Sr. Jutge: Compreneu que tinc prous raons pera matar-me, car ni jo mateix sé amb seguretat qui sóc i, davant del dubte, les cavil·lacions racionals sobren per a enredar encara més la troca.